

нѣтъ, и храната имъ е отъ ония нѣща, които се намѣрватъ въ пепела.

— Като е тѣй, рече дѣдо Стоянъ на внукитѣ си, азъ ще ви разкажъ, но слушайте добрѣ. Азъ ще захванъ отъ далечъ. Гледайте сега дървата какъ горѣтъ на огъня. Тѣ пуцѣтъ пламъкъ, ставатъ на въглянъ и този въглянъ и той изгаря и остава само пепела, а въгляна се изгубва.

Гледайте надъ въглѣна, като гори, какъвъ синъ пламъкъ трепти надъ него. Този синъ пламъкъ е въглянъ, който се смѣсва съ въздуха и, като се смѣси добрѣ, излѣзва изъ коминя нагорѣ и се смѣсва съ сичкия въздухъ, що е подъ небето, и се разпилява изъ него.

Сичкитѣ въглища, дѣто горѣтъ по сичкитѣ огнища на свѣта, се на такъвъ пламъкъ ставѣтъ и се тѣй се распространяватъ изъ въздуха. И отъ това, до нейдѣ-си, въздуха се напѣлва съ въглянъ смѣсенъ съ него.

Ако питате добрѣ, то въгляна не се смѣсва съ сичкия въздухъ, а само съ *една частъ отъ него*, която ученитѣ хора наричѣтъ *кислородъ*. Защото въздуха е направенъ отъ *кислородъ* и отъ *азотъ*, но вий това, както ви казахъ, ще го научите въ голѣмото училище, кога порастете. И въгляна, като се смѣсе съ въздуха, прави *една смѣсь*, която е отъ *въгленъ* и *кислородъ* и ученитѣ ѝ наричѣтъ *въглена киселина*. Дѣто ще се каже, въ въздуха има и въглена киселина. Но въ тая въглена киселина *въглена се не види*, защото е като въздухъ, който тѣй сѣщо се *не види*. И защото въ въздуха, като се съедини въглѣна, въ въгляна киселина, съединения съ неѣ въздухъ